

Београд има лијепу жељу да ријеши свакодневне проблеме Срба јужно од Ибра, само што је умјесто УНМИК-а, УН или пак ЕУ за саговорника изабрао Приштину која свако питање посматра у контексту признавања Косова од стране Србије.

Чим су преговори завршили у Бриселу око назови „техничких питања“, Едита Тахири потрча у загрљај медијима и то са приштинског аеродрома да им пренесе радосну вијест.

„Могу вам рећи да смо од јуче много ближи Европској унији, јер споразуми о слободи кретања, признавању универзитетских диплома и враћању цивилних регистара, указују на нормализацију односа између ове двије државе и оцјењујем да је ово први корак Републике Србије у правцу признавања независности Косова“.

Поставља се реално питање, шта то за српски преговарачки тим представља техничко питање? Да ли је техничко питање издавање личних карти квази државе Косово којом ће се слободно моћи кретати цијелом територијом Србије? Регистарске таблице, матичне књиге? Како је могуће да ова питања буду техничка када управо оне показују колико је држава способна да проводи свој суверенитет над територијом?

Техника или величина?

Србима који живе у енклавама и осталим општинама које су под патронатом Приштине треба олакшати свакодневну албанску насилничку политику која искључује воду, струју, српске мобилне и фиксне оператере... али управо су због њихових похвала за овакву политику Београда Србе подјелили на Косову, не само територијално већ и ако хоћете, идеолошки.

Пише: Стефан Драгичевић
уторак, 12 јул 2011 12:53

Рада Трајковић (јужно) каже једно, Милан Ивановић (сјеверно) каже друго. Ако је игдје сада потребна подјела Срба онда то није на Косову, али очигледно да је то некоме било у интересу да се сјевер смири у својим намјерама да остане дослиједан у поштивању Устава и закона Србије.

То је ишло до сада и биће тако до првог новембра, а послије тога српске институције на сјеверу су под великим упитником јер је питање како ће функционисати. Можда су и њихово укидање иницирали Стефановић и Тахиријева само што је то остало под велом тајне и далеко од саопштења јавности. Поодавно су оне од приштинских и еулексових званичника оквалификовани као паралелне институције, а ако ће њихово гашење олакшати позицију Београда онда је то показатељ да Србија постепено, али сигурно пушта сјевер приштинским политичким октоподима.

Пуштени низ Ибар

Кад на тапету дође истјеривање српских институција са сјевера вјероватно ће Београд рећи „да је то нормална ствар јер немају потребе да постоје када неће бити функционалне“, а онда узалуд и протести Срба и њихових представника сјеверно од Ибра. Важно је да ће приштинска гарнитура потпомогнутим специјалним јединицама „Роса“ и Еулексом ушетати у сјеверну Митровицу као да су кренули на предизборни митинг под слоганом „Устав Косова се коначно примјењује на сјеверу“. Трајковићева рече „да ће се олакшати живот грађана техничким споразумима“ Стефановића и Тахиријеве, а нигдје се не каже како.

Да ли то значи да ће Срби нормално моћи шетати центром Приштине? Хоће ли се моћи запошљавати у друштву које је оквалификовано као оаза криминала, корупције и бијелог робља и у којем за њих није било мјеста сем као жртве? Да ли је то њима у интересу? Пита ли њих неко да ли то они истински хоће? Ко гарантује Србима безбједност?

Безбједност као важна полуга техничких питања није уопште била на дневном реду српског и приштинског преговарачког тима, а личне карте се својатају као питање које треба да има техничко рјешење... Кад се и пасоши прогласе техничким питањем, онда се тако може крстити и независност. Тада се српска Влада може ухватити у коло и почне да компонује пјесму „Косово је срце Србије“, али на Косову неће бити ни С од Србије.

Од техничких до добросуседских односа

Пише: Стефан Драгичевић
уторак, 12 јул 2011 12:53

Одговорна политика значи бити конкретан и радити све да би се остварили државни приоритети и ниједног момента не показати слабости. Стефановић се у емисији „Утисак недеље“ на Б92 стално налазио у чуду када је Милан Ивановић образложио суштинске ствари шта Срби са сјевера губе овим потезом Београда.

Кад Ивановић каже „да је недавни договор два преговарачка тима увод у интеграцију сјевера у приштинско наручје и уопштено признавање Косова“ Стефановић пита "Како?".

Заиста КАКО?

Србија има јединствене личне карте, регистарске таблице, а Косово као дио Србије по Уставу нема никакве надлежности да прави своје личне карте, пасоше, матичне књиге, регистарске таблице... Да ли је Приштина обавјестила Београд да ће то урадити јер је она по правном систему Србије то обавезна да уради?

Друго, да ли је Приштина обавјестила господина Стефановића о начину формирања војних и безбједносних снага Косова? Шта је са мобилним и фиксним оператерима Србије, чији сигнал је недоступан грубим сјечењем жица и рушењем антена у енклавама и срединама гдје живе Срби јужно од Ибра?

Као да нико из врха српске власти не схвата да су многе одговоре на питања дали у корист приштинских власти, а које се евидентно сада испољавају и у крађи српског идентитета тако што им се презиме дорађује да би завршавало на „и“.

ЕУЛЕКС је био преломни корак признања

Фактички, политика Србије према Србима на Косову постепено завршава свој вијек трајања, а начин је више него трагикомичан – и она питања на којима Тачијева Влада не инсистира, Београд предаје. Више нико и не инсистира на УНМИК, он је сада „заборављени бранилац Срба на Космету“.

Од техничких до добросуседских односа

Пише: Стефан Драгичевић
уторак, 12 јул 2011 12:53

Умјесто њега ту је Еулекс који својим доласком није у стању ни да поведе неку квалитетну истрагу у вези трговине људским органима нити да процесира осумњичене за ратне злочине. Колика се прашина дигла око Дика Мартија, Еулекс није ни мрдноу у покушају да истражи сумњиве радње.

Жалост је већа ако се зна да се Србија и српске власти ниједном једином реченицом нису жалиле на Еулекс од његовог доласка на Косово па све до сада. Не може се ништа друго рећи сем Соланина политика је успјела довођењем Еулекса, Београд више нема правичних и добрих одговора на косовске изазове!

Свима су пуна уста јер су на папиру потписана нека наводна слобода кретања, само што је неко очигледно заборавио да та слобода траје тек толико док се негдје на асфалту не примјете српске регистарске таблице које су у пролазу кроз Пршитину, Пећ, Урошевац... тада је неизбјежан камен који лети и погађа недужног возача или сувозача.

Често скрнављење српских споменика на гробљима на којима породице и фамилије стижу у пратњи шест возила КПС под јаким мјерама безбједности. Свијеће се не могу запалити достојанствено и људски, а да ту негдје у близини није неки косовски агент, а мало даље специјалне јединице „Роса“!

Ова слобода кретања је славодобитна опција Београда у даљем процесу одрицања Косова, само што ће управо због таквог једног потписа још више Срба заобилазити тај простор, а богами неки и трајно иселити.